

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שיחת השבוע 021 תרומה ארון שברי לוחות תשעז

שיחת השבוע 021 תרומה ארון שברי לוחות תשעז

פורים: האור במקום ההרס

שורש השבירה והחורבן מהתורה

הסתכל באורייתא וברא עלמא, הקב"ה כביכול בסוף בריאת העולם מסתכל בתורה וברא את העולם. והרי כדברי חז"ל, כידוע, היה בורא עולמות ומחריבן מתחילה, ולאחר מכן חזר ובנה את העולמות דידן, דהיינו העולמות הראשונים נחרבו ונשברו ולא היה להם קיום, אבל העולם דידן הוא העולם המתקיים.

ובעומק, כשהסתכל באורייתא וברא עלמא, הלוחות הראשונות שנשתברו - בהם כביכול הסתכל הקב"ה וברא את אותם עולמות שעתידים להיחרב, ובלוחות השניות המתקיימים בעלמא דידן, נסתכל הקב"ה וברא את העלמא דידן, שיש לו מציאות של קיום. לפיכך, מה שנראה כפשוטו, מציאות השלמות שהיא מציאות הבניין שהיא מציאות הקיום, היא שורשה באורייתא, אבל הקלקולים, החורבנות, השבירה - איננו מאורייתא אלא זה דייקא באופן שכל הפורש כפורש מן החיים.

אבל בעומק יותר, גם שורשי הקלקולים, שורשי החורבנות, שורשי השבירה - גם הם נמצאים במעמקי אורייתא. כשם שבארון יש מציאות של לוחות שלמות, שזה קיום העולם, כך נמצאים בתוך הארון גם הלוחות השבורות שהם שורשי החורבן של מציאות העולם.

ולפי זה יש להבין, זה לא רק שורש החורבן של "בונה עולמות ומחריבן" שנמצא בלוחות שנשתברו, וזה לא רק הדברי תורה עצמם של הלוחות הראשונות, שעליהם נאמר אותיות פורחות באוויר והלוחות משתברים, אלא כל השברים כולם שנמצאים בעולם מושרשים בלוחות שנשתברו.

כל הקשיים והמשברים שעוברים בני אדם כאן בהאי עלמא, ורבים הם עד למאוד, גם הם חלק מגדרי התורה. כאשר אדם עוסק בתורה, ומגיע אליו מצב של שבר, והוא נאלץ להפסיק לעסוק בתורה, נראה שכביכול הוא פורש מהתורה, אבל אין זה באמת כך, זו רק ההסתכלות החיצונית. בהסתכלות הפנימית השבר נמצא בתוך הגדרי תורה עצמם, רק צריך דעת כדי להבחין בכך שגם בשעת השבר נמצאים בתוך התורה.

ההגדרה הברורה היא ש"שברי לוחות מונחים בארון". כמו שהוזכר בתחילת המאמר, נסתכל באורייתא וברא עלמא, הקב"ה הסתכל בלוחות ראשונות וברא את העולמות שקדמו ואלו העולמות שנשברו, ומכאן ואילך כל מציאות של כל שבר, של כל יחיד ויחיד - נמצא בתוך מעמקי הלוחות הראשונים של "שברי לוחות מונחים בארון".

הארון כמו שמבואר נקרא ארון מלשון **אור נ**. אור הנ' - זה ארון. ולא רק הלוחות השניות השלמות יש בהם מציאות של הארה, אלא גם מציאות של לוחות ראשונות, ששורשם כמו שהוזכר לעיל, ומכוחם נעשה מציאות של כל השברים כולם שיש לכל בני אדם - גם עליהם חל מציאות של אור. וזו הסוגיא של הימים שבהם אנו נמצאים השתא.

השבר והאור שבפורים

רבתינו מלמדים אותנו בדרך רמז ש"ארור המן" בגימטרייה "שבר", וכן "ברוך מרדכי" בגימטרייה "שבר". ה"ארור המן" הוא

שגזר להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד, מה לקוטלו כולא מה לקוטלו פלגא. אז יש שבר שזה קוטלו פלגא, אבל איפה השבר של קוטלו כולא?

כשיש גזירה של להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים - זה קוטלו כולא; כי זה ברור שהוא קוטל את כל העולם כולו, הרי כמו שאומרים רבותינו - אם אין ישראל אין עולם. אם אין ישראל שעוסקים באורייתא כמו שמאריך ה"נפש החיים", אז אין מציאות של עולם. אם כן, עומק הגזירה של להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים זה בעצם חורבן העולם. זה לא רק ביטול של ישראל, כי אם אין ישראל שעוסקין באורייתא אין מציאות של עולם כלל. אז עומק גזירת המן זה להחזיר את הבריאה לחורבן שלה, להחזיר את הבריאה לשבר שלה, זה עומק גזירתו של "ארור המן" בגימטרייה של "שבר".

המן, אם כן, לא גוזר רק להשמיד ולהרוג יהודים, אלא הוא גוזר להשמיד ולהרוג את כל בריאת העולם, את כל העולם כולו. זה מה שמונח בגזירתו של המן, השבר הגמור ביותר שהיה במציאות הבריאה.

מעין כך היה בזמן קבלת התורה: אם מקבלין את התורה מוטב, ואם לאו אחזיר את העולם לתוהו ובוהו. וכמו שאומרים חז"ל לא היה אפשרות של שבר. והמהדורא בתרא של אותו שבר חוזר ומתגלה בלהשמיד להרוג ולאבד.

אבל מה יצא מכל השבר הזה? הרי השבר הזה לא נשאר במציאות של שבר, לא נתקיימה מחשבתו של המן, אלא גמולו ישיב לו בראשו ולהיפך - מהשבר הזה התגלה "ליהודים הייתה אורה", התגלה אור מאותו מציאות של שבר.

ומאין מתגלה המציאות של האור מאותו שבר? כי כמו שנתבאר - השברי לוחות מונחים בארון. גם מהשבר, מהשברי לוחות, מהמשברים של הכלל ומהמשברים של הפרט - יוצא מציאות של "שברי לוחות מונחים בארון", מכל אותו שבר יוצא אור, וזה העומק של ימי הפורים הללו.

ימי הפורים מגלים את הפועל שבדבר, מה שבשורש "שברי לוחות מונחים בארון", שמשבר יוצא אור. בכוח זה נמצא בלפני ולפנים, בבית קדשי הקודשים, והפועל של זה היה בשושן הבירה, ששם היה השבר המוחלט של להשמיד להרוג ולאבד, והמלך והמן ישבו לשתות, והעיר שושן נבוכה - זה היה השבר המוחלט של קומת הבריאה, ומהשבר המוחלט הזה יצא "ליהודים הייתה אורה", מציאות של אור.

אם כן, **האור שיוצא ממציאות החורבן גנוז במעמקי התורה עצמה**. ובדקות, בלוחות, בשברי לוחות שמונחים בארון - משם יוצא מציאות של אור.

כפי שנתבאר, יש את שורש השבירה, שהוא השורש, אבל יש לו ענפים ויש לו פרטים, והענפים והפרטים הללו הם בעצם כל המשברים שכל העולם כולו עובר מיום היוולדו עד עלמא דידן.

דוגמא בעלמא, אשה הכורעת לילד נמצאת בלשון חז"ל במצב של "יושבת על המִשְׁבֵּר", ומהשֶׁבֶר הזה זה הופך להיות חשש למיתה - על שלושה דברים נשים מתות בשעת לידתן. ואז זה גם חשש של קוטלו כולא, לא רק קוטלו פלגא באופן של חולי או באופן של איבר, אלא באופן של קוטלו כולא על שלושה דברים נשים מתות בשעת לידתן, כדברי המשנה בבמה מדליקין כידוע.

זוהי רק דוגמא אחת שורשית למציאות של שבר. אבל כאשר חל אותו מציאות של שבר, מה קורה? היא לא ח"ו מתה בשעת לידתה, ומתי, אם כן, נעשה השבר? באופן של לידה. עוד פעם באותו אופן של "ליהודים הייתה אורה".

אסתר נמשלה לאיילת השחר, כמו שאומרת הגמרא ביומא, איילה זו באופן של לידה, מפציע האור איילת השחר ולאחר מכן בא מציאות של אור. אז אשה שיושבת על המשבר אם לא נתקיים בה ה"להשמיד להרוג ולאבד", ה"מתות בשעת לידתן", אז מתקיים בה "ליהודים הייתה אורה", נולד ולד שהוא נר ה' נשמת אדם.

זה הלידה שמתגלה באותו מציאות של משבר, חוזר ומתגלה המדרגה שנקראת "ליהודים הייתה אורה" - מציאות של אור שנוולד ממציאות של שבר.

ובעומק לפי זה, בכל המשברים כולם שעוברים בני האדם, ההגדרה שלהם כלשון חז"ל היא כלשון הפסוק שעל זה ביארו חז"ל חסרון האור מן החושך, זה שורש כל השברים כולם שנמצאים בבריאה.

השבר במבט חיצוני ופנימי

כשהאדם נמצא בנקודת קושי, כשהאדם נמצא בנקודת עמל, צריך להבין שיש שני מבטים איך מביטים על אותו דבר.

במבט החיצוני, יש כאן קושי, יש עמל, וכשלא זוכים זה הופך להיות מציאות של שבר. אבל כשמביטים בפנים, כשמביטים בהסתכלות של אורייתא, אז כל שבר ושבר שאדם נמצא בו, למשל בשעה שהאדם לומד סוגיא הוא יכול לעמוד על קושיא, פעם הוא מוצא תשובה, פעם הוא נשאר בצריך עיון, פעם בצריך עיון גדול, כדוגמת רבי עקיבא כסדר. הקושי הזה, המעכב הזה, הוא חלק מגדרי הדברי תורה, כמו דרשת חז"ל מהגמרא "והמכשלה הזו תחת ירך", אין אדם עומד על דבר הלכה אלא אם כן נכשל בה, לא כתוב כאן שלפעמים האדם נכשל בדברי תורה, אלא כתוב כאן היסוד שאין אדם עומד על דבר הלכה אלא אם כן נכשל, לא שייך לעמוד על דבר הלכה בלי להיות נכשל.

ולהבין עמוק, כל דבר שנמצא בבריאה השורש שלו באורייתא, אז חלקו של כל אדם באורייתא בנוי באופן כזה שאין אדם עומד על הלכה אלא אם כן נכשל בה, אין אפשרות אחרת כאן בהאי עלמא לעמוד על דבר הלכה.

ואצל כל אדם ואדם מתקיים גם מעין מה שהיה בשורש הבריאה הסתכל באורייתא וברא עלמא, אז מעין אותו דבר אצל כל אדם ואדם מתגלה האורייתא שלו, הוא השורש של העמל שלו, זה הרי ברור עָבַר במעי אמו בא מלאך ומלמדו כל התורה כולה ששייכת לחלקו, התורה ששייכת לחלקו לענייניא דידן השתא נאמר בה "והמכשלה הזו תחת ירך", אין אדם עומד על דבר הלכה אלא אם כן נכשל בה.

וה'נכשל בה' מתגלה בשורשו בדבר הלכה, אבל כאשר הוא יוצא מהכוח לפועל מהדברי תורה לעולם המעשה, אז מתגלה האופן של ה'נכשל בה' באופן של פועל גמור.

כמו שבראשית הבריאה כביכול הקב"ה היה בורא עולמות ומחריבן, הסתכל בעולם וברא עלמא והעלמא הזה היה מחריבו, מעין כך אצל כל אדם בעסקו באורייתא, כמו שכאשר האדם עמל בדברי תורה יש לו את העמל, את היגיעה, את חוסר הבהירות ויש לו את הדבר הלכה שנכשל בה, אז כשהתורה שלו יוצאת מהכוח לפועל בעולם שלו, בעולמו הפרטי שלו - אז מתגלה ה'נכשל בה' באופן של מעשה בפועל, אבל זה אותו שורש של ה'דבר הלכה שנכשל בה'.

מי שנכשל בעומק יותר מהכישלון של הדבר הלכה שבו, זה באמת כישלון, אבל ככל שהכישלון הוא באותו שיעור של האדם עומד על דבר הלכה אלא אם כן נכשל בה, זה שבע יפול צדיק וקם, זו צורת החיים.

והמבט הנכון הוא שבשעה שאדם נמצא באותו מצב, הרי בשעה שאדם עמל בדברי תורה אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהם, הרי הדבר הלכה שהוא נכשל בה משוגגים כי טובו כמו שאומרים רבותינו, זה לא רק מלשון שגגה אלא זה מלשון באהבתו ישגה תמיד, ש"השיגיון לדוד" זה שגגה שהיא טעות, אבל זה נובע מעומק האהבה, ממעמקי האהבה, וכאן מונח ה"שיגיון לדוד".

השיגיון הזה כאשר הוא מתגלה בדברי תורה אז זה "באהבתו תשגה תמיד" בעמל התורה, אבל השיגיון הזה מתגלה באופן של שגגה בדבר הלכה, והשיגיון הזה מתגלה בכישלון בשבר שהאדם עובר בשעה שהוא עמל כאן בעולם, וכשהוא מסתכל במבט של פנים כמו שנתבאר, אז ההסתכלות שלו היא באופן כזה שהנפילות שלו הם בתוך התורה ולא מחוץ לתורה, וזה עומק עניינו של פורים.

הנפילות הם לא כפשוטו שהאדם נפל מהדברי תורה, אלא כמו שבשעה שהוא עמל בדברי תורה אז כאשר הוא 'נכשל בהם' הוא קיים בזה מצוות תלמוד תורה וחל בזה אופן כזה של הקב"ה חד היא בפלפולא דאורייתא גם אם הוא לא זכה לכוון לאמת.

מובן שהמכוונים הראשונים לא נשתבחו אלא בסברא ישרה ולכוון לאמת, אבל בהכרח שחלק מצורת הסדר של עמל האדם בדרך להגיע לנקודת האמת עוברת דרך הרבה חלקים שהם אינם אמת לאמיתה ברורה, והוא מקיים בהם מצוות דברי תורה, והוא מחויב לברך עליהם ברכות התורה והם-הם חלק מהדברי תורה, הדברי תורה הללו נקראים "שברי לוחות מונחים בארון". הרי גם הלוחות השניות באו על גבי הלוחות הראשונות שנשתברו - איפה מתקיים בלוחות "והמכשלה הזו תחת ירך" שהם אותם דברי הלכה שלא עומד עליהם אלא אם כן נכשל בהם? הלוחות הראשונות הם ה'נכשל בהם' והלוחות השניות זה ההגעה לנקודת האמת. זה אמור בשורש השורשים בקבלת התורה, וזה אמור בעמלה של תורה אצל כל יחיד ויחיד.

ולעניינינו דידן השתא זה אמור אצל כל אדם בכישלונות שאנחנו עוברים כסדר בימי החיים. הרי כל המהלך של ימי הפורים היה נראה כמהלך של כישלון, נתחייבו ישראל שבאותו הדור כליה, על כן אותם שנהנו מסעודתו של אותו רשע שבשושן ייהרגו ושבשאר מקומות אל ייהרגו, רשב"י ותלמידיו, אלא מפני שנשתחונו לצלם. אז איך נראה כל מהלך אותו דור? אין לך דור של "המכשלה הזו תחת ירך" יותר מאותו דור שנתחייבו בו ישראל כליה. ולפי זה כל הדור כולו וכל הדורות כולם וכל העולם כולו

כמו שנתבאר לעיל.

אבל מהמעמקים של הכישלון הזה צמח "ליהודים הייתה אורה", שברי לוחות מונחים בארון שהוא אור נ' כמו שהוזכר.

התפיסה הפנימית היא שהאדם צריך להבין בשעה שהוא נמצא בנקודת השבר, לא כפשוטו שזה שבר, אלא שזה שבר משברי אור תורה, ו"שברי לוחות מונחים בארון", זה המעמקים של כוח השבר שנקרא שבר מלשון **שב רע**, זה לא רק כפשוטו שאדם נמצא רק באופן של תוהו בעולם של קלקול, אלא בשעה שהאדם נמצא בנקודת השבר שבו הוא צריך להכיר שהוא הוא גופא תורה שמשתברים בתוכו. כפי שאמרו "היזהרו במי ששכח תלמודו, שלוחות ושברי לוחות מונחים בארון", אז יש קדושה לשברי לוחות.

הקלקול שבמבט החיצוני על שבר - גאווה וכעס

אם כן, אדם שעמל בדברי תורה ומתייגע ועובר את כל השברים שהוא עובר, באותו זמן מתקיים בו "היזהרו... שלוחות ושברי לוחות מונחים בארון", זה נאמר על אותו זמן של מציאות של שבר.

אבל כל הני מילי כשאדם יודע ומבין שהשבר שלו זה שב רע, אז הוא משיב אותו לדברי תורה ואינו רואה את השבר שלו כמציאות של שבר לעצמו.

המבט החיצוני רואה שיש מציאות של שברים כפשוטו, זה "משבר כלים בחמתו", ו"חמת המלך", "וימלא המן חמה".

אולם מי שמביט עמוק רואה את הדברי תורה נמצאים בתוך כל מעמקי מציאות של שבר, הוא רואה שהם שורשי השבירה הזו כמו שביארו רבותינו.

סיבת השבירה היא גאווה, הפועל של השבירה הוא כעס, אלו הם שתי המידות שיוצרות את נקודת השבר.

בקלקול אלו כוחות של המן. המן המלך רומם אותו מעל כל השרים, וכל זה אינו שווה לו כשהוא רואה את מרדכי היהודי היושב בשער המלך שלא קם ולא זע ממנו, הרי כל שורת המציאות הדבר התחיל מכוח גאווה שזה המציאות של המן.

ומה זה גורם לו? ויימלא המן חמה. ויבז בליבו לשלוח יד במרדכי לבדו כי הגידו לו את עם מרדכי. הוא הופך את זה לאופן כזה של להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, זה מקום שמביא לשבר שהוזכר.

אם כן סיבת השבר היא גאווה, כל זה איננו שווה לי אפילו כולם כורעים ומשתחוים לו. מבואר העניין בדברי רבותינו, שמעמקי כל השברים של האדם סיבתם היא גאווה, והפועל היוצא שבהם לאחר שחל הגאווה בנפש זה כעס, זה מציאות של שברים.

המבט הפנימי המתוקן על השבר

והאופן העמוק שבדבר, בשעה שהאדם נמצא במעמקי השברים דיליה, צריך להבין, כמובן, שהמידות שלו אינן מתוקנות ושלמות, אבל שורש הגאווה דקדושה בנפשו של אדם "ויגבה ליבו בדרכי ה'" מקום הגאווה האמיתית של האדם השייך ליסוד האש הוא ממעמקי האש של האורייתא. נאמר "הלא כל דברי כאש נאום ה'" - התורה נמשלה לאש, שזה מעמקי האש של הקדושה. אבל מכיוון שהאדם מעורב טוב ברע, המן מן התורה מניין? "המן העץ אשר אמרתי לך לבלתי אכול ממנו אכלת", אז אין מציאות של גאווה של קדושה לבד, אז יש פה גאווה דקלקול, וזה סיבת השבירה שאדם עובר.

אבל הוא מכיר ויודע ששורש הגאווה במעמקי נפשו הוא כולו טוב, אלא שמתערב בו "המן העץ אשר אמרתי לך לבלתי אכול ממנו אכלת", עץ הדעת מעורב טוב ברע, זה המן מערב בכל טוב מציאות של רע ואז הוא מראה לאדם את הגאווה של הקלקול בלבד, וזה נעשה מציאות של כעס, מציאות של שבר, מציאות של נפילה.

אבל כאשר האדם מכיר ויודע שמעמקי כוח הרוממות שבנפש הוא כוח הגאווה של קדושה, ויגבה ליבו בדרכי ה' וידבק במידותיו אלו יתברך שמו, ה' מלך גאות לבש, זה גאווה של קדושה, אבל הוא גם מכיר ויודע שיש לו תערובת של גאווה שהיא איננה של קדושה, אבל התערובת הזו שהיא איננה של קדושה זה המכשלה של תחת ידך.

בעומק למה האדם נכשל גם בדברי תורה, זה לא רק כי הוא עוד לא זכה להגיע לאמת, מחמת שהגאווה שלו מעמידה אותו באופן כזה שגם את הדברי תורה הוא לא משיג באופן השלם מכוח גאוותו, אבל הצורה האמיתית, המבט האמיתי של החיים הוא שכל כוחות הנפש בכל מצבי האדם שנמצא בתוכם, הוא לא רואה את עצמו כפורש מן התורה ולכן חל בו מציאות של

קלקול, אלא הוא רואה את זה באופן של דרכי תורה שהוא נמצא בתוך מהלכי תורה, שם העלייה שלו אבל שם גם הנפילה שלו בתוך התורה עצמה.

הוא לא יוצא מהתורה בשעה שהוא נופל, אלא הוא עולה בתורה והוא נופל בתוך התורה, זה חיים של מי שחי חיי אמת.

על דרך כלל המבט של בני אדם הוא שבשעה שהם עולים אז הם עולים בתורה, אבל בשעה שהם נופלים אז הם נפלו מהתורה, זה בעצם שורש הנפילה של האדם שמשם קשה הרבה יותר לעלות.

אבל המבט האמתי הוא שבשעה שהאדם מכיר שהנפילה שלו היא בתוך גדרי תורה עצמה, כמובן זה לא השלמות, אבל זה שברי לוחות.

כשהדעת הזו נקנית אצל האדם, כשכל השברים שלו הם במהלכי דעת, זה עץ הדעת טוב ורע, זה במהלכי דעת. זה לא נפילה כפשוטו, זה נפילה של דעת שהיא-היא בבחינה של דעת קנית מה חסרת, זה מעמקי נפילת האדם שמתגלה במעמקי הדעת, זה נפילה בתוך מציאות של דברי תורה. לפשוטם של הדברים, האדם תופס שכשהוא נופל הוא נופל מהדעת, זה מתגלה בימי הפורים שכשנופלים נופלים ל"לא יָדַע", אלא הוא לא נופל מחוץ לתורה הוא נופל בתוך התורה עצמה.

כשהדעה הזו ברורה לאדם, שהסתכל באורייתא וברא עלמא בכל מציאות העלמא הוא גילוי של אורייתא, אי אפשר בעומק ליפול חוץ לאורייתא, ומה שנראה לו לאדם שהוא יכול ליפול חוץ ממצאות של אורייתא זה דמיון בעלמא באופן של נקודת הקלקול של הבריאה.

אבל אמיתת הדבר הוא באופן כזה של הסתכל באורייתא וברא עלמא, אז האורייתא ממלאה את כל מציאות העלמא, והנפילות של האדם הם מהאורייתא לאורייתא, בתוך האורייתא עצמו נעשה מציאות התנועה שלו.

ימי הפורים - תנועה בתוך קודש הקודשים

זה עניין ימי הפורים, זה מקום הארון של לוחות ושברי לוחות מונחים בארון. אז פעם נמצאים בלוחות ופעם נמצאים בשברי לוחות, פעם נמצאים בשברי לוחות וחוזרים ללוחות וחוזרים חלילה, זה תנועה של אדם שחי בקודש הקודשים.

כשיוצאים מחוץ לקודש הקודשים, כמובן שם כבר מתחילות סוגיות אחרות, שם יש מנורה, יש שולחן, יש מזבח פנימי, זה עדיין יותר גבוה מהחוץ, למטה מכך כבר יש מזבח חיצון, שם כבר צריך כפרה, שם יש כיור וכנו - שם צריך רחיצה, שם כבר העולם הוא עולם שונה לגמרי.

אבל יום הכיפורים פְּפוּרִים כדברי רבותינו כידוע, וביום הכיפורים להיכן נכנסים? לקודש הקודשים, אחת בשנה יראה, אז גם בפורים כמו שאומרים רבותינו להיכן נכנסים? לקודש הקודשים.

מה כוונת הדבר נכנסים לקודש הקודשים? פנים אחד של הסוגיא זה מעמקי הדברים שנתבארו השתא, בפורים נכנסים לקודש הקודשים באופן שמבינים שכל תנועת הנפש היא בין הלוחות והשברי לוחות, משברי לוחות ללוחות שלמות וחוזר חלילה, זה כניסה של יום הכיפורים לפני ולפנים.

יום הכיפורים זה זמן של מחילה, זה צד אחד של החיים, כולו לה', אבל פורים כדברי הגר"א הידועים זה הצד השני של יום הכיפורים וכולו "לכם", הרי יש הרבה שברי לוחות וזה המעמקים של יום הפורים.

יום הפורים מגלה שאנחנו נמצאים כסדר בתוך קודשי הקודשים. גם אם נראה כפשוטו שבשעה שאדם נפל אז הוא נזרק מקודש הקודשים לחוץ, פורים מגלה את המעמקים שהיכן השברי לוחות נמצאים? בתוך קודש הקודשים הם נמצאים!

אבל כמובן, שם צריך להיות בכל יום ויום. זה שבירה מלשון שב רע, כסדר ראית תלמיד חכם שחטא בלילה אל תהרהר אחריו ביום, כי הוא מיד יוצא מהשברי לוחות ללוחות, אבל עדיין הוא נמצא בתוך בית קודש הקודשים.

התפיסה הזו היא הדעה הפנימית והאמיתית של נשמתם של ישראל, והיא-היא מעמקי האור של ימי הפורים הבאים עלינו לטובה. יעבור עלינו ויהי מה, אבל כל מה שעובר עלינו זה בתוך הארון, זה לא נמצא בחוץ אלא רק בתוך קודשי הקודשים.

כשהדעה הזו נתפסת אצל האדם ובוקעת ומאירה לפי ערכו ולפי מעללו, אז הוא חי תמיד בעולם של פְּנִים, בעולם של לְפָנֵי וְלְפָנֵים, ויעבור עליו ויהי מה, כל מציאות השברים - הם לא יעקרו אותו מהמעמקים הפנימיים של מציאות החיבור.

אבל הדעה שהאדם צריך להשריש אותה למעשה, שאם הוא קשר את נפשו בעולמה של תורה והוא עובר את מה שהוא עובר, השברים שלו הם בתוך התורה ולא מחוץ לתורה.

וכשהאדם משיב את זה אל לבבו באמת, שם באמת מקום השבר שלו, ושם הארון כל טוב מחבר ומצרף אותו בחזרה ללוחות עצמם.

"יתן הבורא יתברך שמו שנזכה שה"שברי לוחות" יתוקנו בשלמות השתא, אבל עד שיתוקנו ואם ושמא עדיין לא יתוקנו, אז "לוחות ושברי לוחות מונחים בארון", שבמעמקי הנפילה ידעו שנמצאים בתוך הלפני ולפנים ואז האדם זוכה, כמו שנאמר ביום הכיפורים "לְפָנֵי ה' תִּטְהָרוּ", גם בפורים עומדים כסדר לפני ה' בין בתפיסת לוחות בין בתפיסת שברי לוחות, תמיד עומדים נוכח פתח המלך יתברך שמו.

- [1] [תרומה](#)
- [2] [שיחת השבוע תשע"ו-ח](#)

Source: [https://bilvavi.net/shiur/שיחת-השבוע-021-תרומה-ארון-שברי-לוחות-תשע"ו](https://bilvavi.net/shiur/שיחת-השבוע-021-תרומה-ארון-שברי-לוחות-תשע)

Links

[1] <https://bilvavi.net/terumah>

[2] <https://bilvavi.net/weekly.shmuess>